

[N. P. Jensen.]

Befolkningen, i størst mulig Udstrækning draget med allesammen lige fra Barndommen af — maaske kun med halv, maaske kun med $\frac{1}{4}$ Præmie, det bliver Penge alligevel — til enhver Tid skal være i Stand til at hjælpe den sidste $\frac{1}{10}$. Det er efter min Mening ikke for stort et Krav at stille til Befolkningen, at den sørger for sine gamle, for saa vidt de ikke har kunnet sørge for sig selv, og jeg tror i Virkeligheden ogsaa, at Folk meget godt vil være i Stand til at bære de Byrder, som Talen bliver om, naar blot man lader være med at dyngge Penge op i en saadan Grad, som Tilfældet er efter det foreliggende Forslag. Den Fremgangsmaade, jeg vil have fulgt er, da den, at man bruger de aarlig indgaaende Præmier eller Renter eller Skatter, eller hvad man vil kalde det, Aar for Aar til at yde Hjælp til netop dem, der i de paagældende Aar skal have Hjælp, uden at lægge nogen som helst Reserve hen. Det vil altsaa i Virkeligheden sige, at de Penge, der indgaar i Kassen i Dag, dem anvender vi i Morgen, og vi samler saa lidt op som muligt, thi vi har Statens Overhøjhedsret, dens Beskatningsret eller Præmieudskrivningsret, eller hvad man vil kalde den, hvis der skulde komme kritiske Tider, hvor det kunde gaa ud over den Udligningsfond, jeg talte om for lidt siden. Det gælder blot om at faa en bred Basis og faa de flest mulige til at betale, lad os sige de $\frac{9}{10}$ af Befolkningen; det gør de i Virkeligheden den Dag i Dag, thi der er Masser af gamle Folk, der faar Hjælp fra Børnene. Og jeg tror, det vil komme til at virke fuldelig saa ansporende paa de yngre og arbejdskraftige Slægter, hvis de ser, at det, de betaler, direkte kommer de gamle til Gode med det samme; det vil virke fuldt saa opmuntrende og ansporende paa dem, som hvis vi lader det gaa ind i en Fond, der skal vokse Aar efter Aar, indtil det en Gang i Tidens Løb, det vil utvivlsomt vare meget længe, naar op til et Beløb som det, Talen har været om, 1— $\frac{1}{2}$ Milliard Kr. Jeg tror ingenlunde, det er ansporende for Villien til at yde, at vi skal se saa langt ud i Fremtiden. Nej, lad os betale og se, at de gamle allesammen, de, der trænger til det, begynder at faa Hjælp med det samme.

Om vi skal gaa videre og tage Inva-

liden med, skal jeg slet ikke opholde mig ved. I Virkeligheden lader det sig gøre paa samme Maade, og jo mere man faar draget ind under Forsikringen, jo billigere kan i Virkeligheden Administrationen blive, men det skal jeg, som sagt, ikke opholde mig ved.

Der er et Punkt, som jeg vil nævne særskilt. Efter den Ordning, som jeg her ønsker, bliver det saaledes, at Forældrene til en vis Grad betaler for Børnene, i den fuldt arbejdsdygtige Alder betaler enhver for sig selv, og saa kunde til Gengæld maaske Børnene betale lidt for Forældrene, naar disse kommer op i Alderen og bliver gamle og svækkede, altsaa før de naar 65 Aars Alderen, saaledes at det ene Slægtled til en vis Grad betaler for det andet, og denne Ordning lader sig udmærket kombinere, forekommer det mig, med alt det, vi har af Folkeforsikringstanke i Øjeblikket. Hvorledes en Kombination kan lade sig gennemføre, skal jeg slet ikke komme ind paa, men det er klart, at hvad der indbetales til solide Forsikringsselskaber, og der indbetales vel i Øjeblikket Millioner om Aaret til saadanne, maatte i alt Fald i en Overgangsperiode kunne blive godkendt som et Led i Forsikringen, saaledes at man ikke kom til at bære dobbelte eller 3-dobbelte Udgifter, hvad man ellers let kunde komme til. Naar Talen er om Mennesker i den arbejdsdygtige Alder, vilde jeg da stille strenge Fordringer til, at de under normale Forhold virkelig skulde betale selv og ikke lade det offentlige betale for sig, under normale Forhold skal efter min Mening enhver i de arbejdskraftige Aar være i Stand til at svare en saadan Præmie; men skulde han ved Sygdom, ved Uheld af forskellig Art, ved Militærtjeneste f. Eks., blive ude af Stand til at betale, saa skulde han, uden at der var nogen som helst Strafpræmie eller noget som helst at risikere derved, bagefter til enhver Tid kunne supplere, med Rente og Rentes Rente selvfølgelig, saaledes at det offentlige intet Tab lider, og denne Suppleringsret vilde jeg anse det for gavnligt at gennemføre paa en saadan Maade, at enhver til enhver Tid havde Ret til at indbetale Restancer for sig og for sin Slægt, saa vidt han nu vilde strække sig. Lad mig gaa